

ἐγὼ ἀπ' ἐξω ἢ τζάζ-μπάντ θὰ παίξω στή ροκόντα
κάποιο φοξ-τρούτ μὲ συγκοπῆς καὶ τὸ γλυκὸ σαξό
μὲ μπρόο τίς βαριασιόν θὰ κάρη, πὸν τραβῶνε
τὰ μεθυσμένα ἀπὸ οὐθιμὸς ζευγάρια στὸ χορό.

Στὴν πολιτεία τὴν τρανή, περὶ πὰ τὴ ζωὴ μου,
στὸν πνεύτὸ τῆς κίνησης κι' ἐγὼ σὰν μηχανή,
χωρὶς νὰ πλάθω ὄνειρα καὶ χωρὶς νὰ χῶ μήτε
ἰδαικὰ ἀνώτερα πὸν τρέφουν τὴν ψυχή.

Στὸ πρόσωπό μου, τοῦ γλεντζέ ἢ μιάσκὰ ἔχει χαράξη,
τίς ἀναλοίωτες, βαθειὲς καὶ τραγικὲς γράμμες.
Καὶ ζῶ χωρὶς τὸ αἶμα νὰ καρτερῶ τὸ πλῆρο
καὶ μήτε τὸ ρομαντικὸ νὰ ροσταλγῶ τὸ χιές.

ΚΑΪΡΟ, ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1928.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΜΙΜΗΣΗ

Τοῦ Ἰδανικοῦ μας κάποια μίμηση ἀτελῆ
σὰν πλησιάζουμε· κι ὅταν πὰ χορευθοῦμε
ἀπ' τὴν κατώτερη συγκίνησή της —
τὸ ἐξάισιο, τὸ λεπτὸ Προτότυπο, πὸν μὴ στιγμή
βροισχόταρε λανθάνον, ξαναφαίνεται.
Καὶ λάτρεις του ἀνέκαθεν ἐμεῖς,
γυρνῶμε πάλι καὶ σ' αὐτὸ ἀναβλέπουμε
μὲ πάθος ἰσό.

Ποῖος τώρα νὰ σκεφθῆ τὴ μίμηση
(πὸν ὅταν πλησιάζουμε, σχεδὸν ἐνθῆς
μᾶς ἔτινε φιλόσοφος τὸ χέρι)· κι ἂν χαμμά
φορὰ στὸ νοῦ μᾶς ἔλθῃ, ἐπικαλούμεθα τὴ Αἴθη...

Γ. Α. ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

εἰδωλα ἀλαργινά, σβηστοῦ, πεισμένα
στοῦ Πόθου τὸ βωμὸ θυσία—
νά ξερα ἀλήθεια, ἢ γλυκεῖα ὀπτασία
μὲ τὴν παιδιάτικη μορφῇ, τ' ἀθῶο τὸ βλέμμα,
ποῦ σᾶς ἀγγίζει, χέρια, καὶ πυρώνει σε, αἷμα—
νά ξερα : θὰ σταθεῖ, ὅπως θέλω, πάντα στὴν καρδιά μου
τῆς χαρᾶς ὀδηγήτρα καὶ παρηγορήτρα
ἢ θὰ μοῦ χαθεῖ καὶ τούτη, ἀλίμονό μου,
μὲ τὴν προσταγὴ δὲν ξέρω κὰν ποιοῦ νόμον,
σὰ στομῶσει τῶν φιλιῶν μου ἢ ἄλλα,
σὰ νεκρώσει τὴ χαρὰ ἢ συνήθεια,
σὰ φωλιάσει ἢ ἐπιθυμία σὰ σπλάχνα,
κι' ὅση ποίηση τῆς ἀγάπης σβήσει

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΑΙΟΣ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕΓΚΟΠΑΤΟ ΜΕ ΣΟΥΡΝΤΙΝΑ)

Ἐγὼ δὲ ζῶ τὴν ἡρεμὴν κι' ἀπλὴν ζωὴ τοῦ κάμπου,
καὶ τ' ἀηδοιοῦ δὲ μὲ ξυπνᾶ τὸ κλᾶμμα τὴν ἀυγή,
καὶ δὲ μὲ λένε τίποτα τῶν δειλινῶν ἢ ὄρες,
ὅταν τὰ ζᾶ γυροῦν σκυφτὰ κι' οἱ χωρῆται στυγνοί.

Στὴν πολιτεία, ζῶ ἐγὼ, μὲ τοὺς φαρδεῖς τοὺς δρόμους
ποῦ ὄριγοι, καπνοί, κλακόν, ἀνθρώποι βιάστικοί,
σειρὲς ἀτέλειωτες ὠτὸ καὶ φῶτα, φῶτα, φῶτα,
μεθοῦν καὶ δίνουν στὴ νυχτιὰ μιὰν ὄρη γιορτινὴ.

Ἐγὼ βλέπω τὰ λούλουδα μονάχα σὰν στολίδι
σὰ στήθη τῆς Νινέτι, ποῦ σὶς τρελλές μας σουαρέ,
μὲ τὴ φωνὴ τῆς τῆ βραχνῆ, πίνοντις καμπανίτη,
θὰ τραγουδῆ κάποιο ταγκὸ γιὰ μᾶς σὶὸ σεπαρέ,